

Simbegwire

Simbegwire

- Rukia Nantale
- Benjamin Mitchley
- Nahide Büşra Ertekin
- Turkish / English
- Level 5

Simbegwire annesi öldüğü zaman çok üzüldü. Simbegwire'ın babası, kızıyla ilgilenmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Zamanla, Simbegwire'ın annesi olmadan da mutlu olmayı öğrendiler. Her sabah oturdular ve önlerindeki gün hakkında konuştular. Her akşam, birlikte akşam yemeği hazırladılar. Bulaşıkları beraberce yıkadıktan sonra, Simbegwire'ın babası ona ev ödevlerinde yardım etti.

...

When Simbegwire's mother died, she was very sad. Simbegwire's father did his best to take care of his daughter. Slowly, they learned to feel happy again, without Simbegwire's mother. Every morning they sat and talked about the day ahead. Every evening they made dinner together. After they washed the dishes, Simbegwire's father helped her with homework.

Bir gün, Simbegwire'in babası normalden geç geldi eve. "Neredesin çocuğum?" diye seslendi. Simbegwire babasına koştu. Babasının bir kadının elini tuttuğunu görünce, olduğu yerde hareketsiz durdu. "Seni özel biriyle tanıştırmak istiyorum, çocuğum. Bu Anita" dedi babası gülümseyerek.

...

One day, Simbegwire's father came home later than usual. "Where are you my child?" he called. Simbegwire ran to her father. She stopped still when she saw that he was holding a woman's hand. "I want you to meet someone special, my child. This is Anita," he said smiling.

“Merhaba Simbegwire, baban bana senin hakkında çok şey anlattı,” dedi Anita. Ama gülümsemiyor veya Simbegwire’in elini tutmuyordu. Simbegwire’in babası mutlu ve heyecanlıydı. Üçünün birlikte yaşayacağını, ve hayatlarının nasıl güzel olacağını anlatıyordu. “Çocuğum, umarım ki Anita’yı annen olarak kabul edersin.” dedi babası.

...

“Hello Simbegwire, your father told me a lot about you,” said Anita. But she did not smile or take the girl’s hand. Simbegwire’s father was happy and excited. He talked about the three of them living together, and how good their life would be. “My child, I hope you will accept Anita as your mother,” he said.

Simbegwire'in hayatı değişti Artık sabahları babası ile birlikte oturmak için zamanı yoktu. Anita ona o kadar fazla ev işleri veriyordu ki, akşamları ev ödevlerini yapmak için çok yorgun oluyordu. Yemekten sonra direk yatağına gidiyordu. Onun tek rahatı annesinin ona verdiği renkli battaniyesi idi. Simbegwire'in babası kızının mutsuz olduğunu fark etmiş görünmüyordu.

...

Simbegwire's life changed. She no longer had time to sit with her father in the mornings. Anita gave her so many household chores that she was too tired to do her school work in the evenings. She went straight to bed after dinner. Her only comfort was the colourful blanket her mother gave her. Simbegwire's father did not seem to notice that his daughter was unhappy.

Birkaç ay sonra, Simbegwire'in babası onlara bir süreliğine evden uzaklaşacağını söyledi. "İşimden dolayı seyahat etmem lazım." dedi babası. "Ama biliyorum ki ikiniz birbirinizle ilgilenirsiniz." Simbegwire'in yüzü düştü fakat babası fark etmedi. Anita hiç bir şey söylemedi. O da mutlu değildi.

...

After a few months, Simbegwire's father told them that he would be away from home for a while. "I have to travel for my job," he said. "But I know you will look after each other." Simbegwire's face fell, but her father did not notice. Anita did not say anything. She was not happy either.

Simbegwire için işler daha da kötüye gitti. Ev işlerini bitirmezse, veya şikayet ederse, Anita ona vuruyordu. Ve akşam yemeklerinde, kadın yemeğin çoğunu yerken, Simbegwire'a sadece birkaç lokma bırakıyordu. Her gece, Simbegwire uyumak için annesinin battaniyesine sarılıp kendi kendine ağlıyordu.

...

Things got worse for Simbegwire. If she didn't finish her chores, or she complained, Anita hit her. And at dinner, the woman ate most of the food, leaving Simbegwire with only a few scraps. Each night Simbegwire cried herself to sleep, hugging her mother's blanket.

Bir sabah, Simbegwire yataktan kalkmak için geç kaldı. “Seni tembel kız!” diye bağırdı Anita. Simbegwire’ı yatağın dışına çekti. Değerli battaniye bir çiviye takıldı, ve yırtılıp ikiye ayrıldı.

...

One morning, Simbegwire was late getting out of bed. “You lazy girl!” Anita shouted. She pulled Simbegwire out of bed. The precious blanket caught on a nail, and tore in two.

Simbegwire çok üzgündü. Evden kaçmaya karar verdi. Annesinin battaniyesinin parçalarını aldı, biraz yemek paketledi, ve evden ayrıldı. Babasının ayrıldığı yolu takip etti.

...

Simbegwire was very upset. She decided to run away from home. She took the pieces of her mother's blanket, packed some food, and left the house. She followed the road her father had taken.

Akşam olduğu zaman, akarsuyun yanındaki uzun bir ağaca tırmandı, ve kendi için dalların arasında bir yatak yaptı. Uykuya dalarken şarkı söyledi: “Aanne, aanne, aanne, beni bıraktın. Beni bıraktın ve bir daha hiç geri dönmedin. Babam artık beni sevmiyor. Anne, ne zaman geri dönüyorsun? Beni bıraktın.”

...

When it came to evening, she climbed a tall tree near a stream and made a bed for herself in the branches. As she went to sleep, she sang: “Maama, maama, maama, you left me. You left me and never came back. Father doesn’t love me anymore. Mother, when are you coming back? You left me.”

Ertesi sabah, Simbegwire şarkıyı tekrar söyledi. Kadınlar, kıyafetlerini yıkamak için akarsuya geldiklerinde, uzun ağaçtan gelen hüzünlü şarkıyı duydular. Onlar, sadece rüzgarın yaprakları salladığını düşündüler, ve işlerine devam ettiler. Ama kadınlardan biri şarkıyı çok dikkatlice dinledi.

...

The next morning, Simbegwire sang the song again. When the women came to wash their clothes at the stream, they heard the sad song coming from the tall tree. They thought it was only the wind rustling the leaves, and carried on with their work. But one of the women listened very carefully to the song.

Bu kadın ağacın içine, yukarı doğru baktı. Kızı ve elindeki renkli battaniyeyi gördüğü zaman, bağırdı, “Simbegwire, erkek kardeşimin çocuğu!” Diğer kadın çamaşır yıkamayı bıraktı ve Simbegwire’a ağaçtan inmesine yardım etti. Halası küçük kızı kucakladı ve onu rahatlatmaya çalıştı.

...

This woman looked up into the tree. When she saw the girl and the pieces of colourful blanket, she cried, “Simbegwire, my brother’s child!” The other women stopped washing and helped Simbegwire to climb down from the tree. Her aunt hugged the little girl and tried to comfort her.

Simbegwire'in halası, çocuğu kendi evine götürdü. Simbegwire'a sıcak yemek verdi, ve onu, annesinin battaniyesiyle birlikte yatağa yatırdı. O gece, Simbegwire uykuya dalarken ağladı. Fakat bunlar rahatlamanın göz yaşlarıydı. O biliyordu ki halası ona bakacaktı.

...

Simbegwire's aunt took the child to her own house. She gave Simbegwire warm food, and tucked her in bed with her mother's blanket. That night, Simbegwire cried as she went to sleep. But they were tears of relief. She knew her aunt would look after her.

Simbegwire'in babası eve döndüğü zaman, kızının odasını boş buldu. "Ne oldu Anita?" diye buruk bir yürekle sordu. Kadın, Simbegwire'in kaçtığını açıkladı. "Ben ondan bana saygı duymasını istedim." dedi "Ama belki çok serttim." Simbegwire'in babası evi terk etti ve akarsu yönünde ilerledi. Kız kardeşinin Simbegwire'ı görüp görmediğini öğrenmek için, kız kardeşinin köyüne kadar devam etti.

...

When Simbegwire's father returned home, he found her room empty. "What happened, Anita?" he asked with a heavy heart. The woman explained that Simbegwire had run away. "I wanted her to respect me," she said. "But perhaps I was too strict." Simbegwire's father left the house and went in the direction of the stream. He continued to his sister's village to find out if she had seen Simbegwire.

Simbegwire babasını çok uzaktan gördüğünde, kuzenleriyle birlikte oynuyordu. Belki babası kızgın olabilir diye korktu, o yüzden saklanmak için evin içine koştu. Ama babası kızının yanına gitti ve dedi ki "Simbegwire, sen kendin için mükemmel bir anne buldun. Seni seven ve anlayan biri. Seninle gurur duyuyor ve seni seviyorum." Onlar, Simbegwire'ın istediği kadar halasında kalabileceği konusunda anlaştılar.

...

Simbegwire was playing with her cousins when she saw her father from far away. She was scared he might be angry, so she ran inside the house to hide. But her father went to her and said, "Simbegwire, you have found a perfect mother for yourself. One who loves you and understands you. I am proud of you and I love you." They agreed that Simbegwire would stay with her aunt as long as she wanted to.

Babası onu her gün ziyaret etti. Uzun zaman sonra, babası Anita ile birlikte geldi. Anita, Simbegwire'ın ellerine uzandı. "Çok üzgünüm ufaklık. Ben hatalıydım." diye ağladı. "Tekrar denememe izin verir misin?" Simbegwire babasına ve endişeli yüzüne baktı. Ardından, yavaşça ileriye doğru adım attı ve kollarını Anita'ya sardı.

...

Her father visited her every day. Eventually, he came with Anita. She reached out for Simbegwire's hand. "I'm so sorry little one, I was wrong," she cried. "Will you let me try again?" Simbegwire looked at her father and his worried face. Then she stepped forward slowly and put her arms around Anita.

Bir sonraki hafta, Anita, Simbegwire'ı, halası ve kuzenleriyle birlikte eve yemeğe davet etti. Büyük bir ziyafetti! Anita Simbegwire'ın sevdiği tüm yiyecekleri hazırlamıştı, ve herkes doyana kadar yedi. Ardından, yetişkinler konuşurlarken, çocuklar oyun oynadılar. Simbegwire mutlu ve cesur hissetti. Yakın, çok yakın bir zamanda babası ve üvey annesi ile birlikte yaşamak için eve geri dönmeye karar verdi.

...

The next week, Anita invited Simbegwire, with her cousins and aunt, to the house for a meal. What a feast! Anita prepared all of Simbegwire's favourite foods, and everyone ate until they were full. Then the children played while the adults talked. Simbegwire felt happy and brave. She decided that soon, very soon, she would return home to live with her father and her stepmother.

Storybooks Canada

storybookscanada.ca

Simbegwire

Simbegwire

Written by: Rukia Nantale

Illustrated by: Benjamin Mitchley

Translated by: (tr) Nahide Büşra Ertekin

This story originates from the African Storybook (africanstorybook.org) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License](http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/).